

**ROZHOVOR S P. UČ. TYŠEROVOU
MARLENKA, LYŽAŘSKÝ KURZ
PROJEKT „PAMĚŤ NÁŠÍ RODINY“
KŘÍŽOVKY A SPOUSTA DALŠÍHO**

ODISBUS

20. 1. 2015 jsme na naši základní školu pozvali zelenomodrý ODISbus, který žákům představil možnosti hromadné dopravy v Moravskoslezském kraji. Byl zaměřen na propagaci veřejné dopravy a zdůrazňoval ekologický přínos cestování hromadnou dopravou. Žáci šestých tříd se dozvěděli řadu užitečných informací o dopravních prostředcích, sami si na tabletech vyzkoušeli najít vhodná spojení, ale především

se pobavili o ekologické zátěži individuálního cestování a o výhodách hromadné dopravy z hlediska dopadu na životní prostředí.

Autor: Mgr. Lucie Křiváková

Rozhovor s p. uč. Hanou Tyšerovou

- Chtěla jste být učitelkou už v dětství? Čím jste chtěla být?

Ne, mám ráda práci se zvířaty, takže jsem chtěla být veterinářkou.

- Bavila vás vždycky chemie? Které další předměty Vás bavily?

Jasně, že ano. Měla jsem ráda přírodopis a tělocvik.

- Jak dlouho jste učitelkou?

Přibližně 12 let.

- Z kterého předmětu jste měla dobré známky?

Pokud dobré znamená 3, tak někdy z matematiky a někdy z fyziky, ale to až na gymnáziu.

Jinak jsem měla jedničky.

- Na jaké škole jste studovala?

Gymnázium Hrabůvka a potom OU Přírodovědecká fakulta.

- Dáváte ráda pětky?

Jasně že ne, mám radost, když vidím, že má snaha vás něco naučit k něčemu byla. Někdy, ale 5 funguje jako donucovací prostředek, abyste se konečně začali učit 😊.

- Jaké jsou Vaše koníčky?

Mám ráda sport, pohyb obecně, přírodu. Nejraději chodím s rodinou po horách.

- Jakou posloucháte hudbu?

Nemám vyhraněný žádný žánr. Co se mi líbí, to poslouchám. V poslední době jsme si s dětmi oblíbili vtipné písničky od Uhlíře a Svěráka.

- Které zajímavé místo na zemi jste navštívila a kam byste se ještě ráda podívala?

Nejzajímavější byla asi Kapadokie v Turecku, což je staré skalní město. Ráda bych se podívala třeba na Kilimandžáro.

- Co byste na závěr vzkázala žákům?

Snažte se, abyste si svůj život mohli užívat podle vašich snů a představ!!!

Ptali se: Filip Lofítek a Dominik Holáň, 7. A

Marlenka

Poprvé jsem ochutnal Marlenku, když mi bylo asi 6 let. Marlenka je sladký medový dort, vyráběný podle starého arménského receptu. Továrna na její výrobu se nachází ve Frýdku-Místku. Protože mi Marlenka chutná, byl jsem rád, když naše paní

učitelka zajistila výlet s exkurzí do továrny. Byl jsem zvědavý, jak se ta dobrota vyrábí. Sraz jsme měli poměrně brzo ráno na nádraží Ostrava-Střed. Vlákem jsme dojeli do Frýdku-Místku a pak jsme přestoupili na autobus, který dojel až k továrně v Lískovci. V Marlence se nás ujal pan průvodce, který nás zavedl do návštěvnického centra. Tam nám vyprávěl příběh staroarménské rodinné receptury a historii samotné továrny. Pak jsme mohli ochutnat všechny výrobky. Těšil jsem se, že se půjdeme podívat přímo do provozu, ale na výrobu jsme se mohli podívat pouze z proskleného tunelu. Ale i tak jsme mohli vidět výrobní linku a také paní cukráčky, kterým jsme zamávali. A nakonec jsme si mohli koupit výrobky. Koupil jsem klasický medový dort a pro rodiče kávu.

Autor: Zdeněk Pastor, 5. A

Bludiště

Žáci osmých tříd se 3. 2. 2015 měli možnost účastnit natáčení soutěžního pořadu Bludiště. V samotné soutěži se utkal tým čtyř žáků z 8. A ve složení Aneta Havlíková, Petr Zahnaš, František Sojka a Kateřina Tomašovská s týmem „Medvědů“ z Olomouce. Náš starobělský tým jsme pojmenovali „Opičáci“. Během celého natáčení spolužáci z obou osmých tříd hlasitě povzbuzovali a podporovali soutěžící, kteří se s nadšením vrhli do boje o bludišťáky.

REPORTÁŽ

Ačkoliv nastoupili proti dvojnásobným výhercům, nezalekli se a prokázali téměř vyrovnaný souboj v laserovém bludišti, lepší znalosti i obratnost. Svou

šikovností významně pomohl týmu i pan učitel Zezulka, který výborně zvládl cestu přes světelné bludiště. Bohužel fantazie nám trochu chyběla v poslední disciplíně, kde se nám nedařilo uhodnout na základě indicií zvíře. Celou akci jsme si ale skvěle užili a zažili během natáčení i spoustu legrace. Jak vše probíhalo a dopadlo, máte možnost vidět ve vysílání Čt Děčko v sobotu 4. 4. 2015.

Autor: Mgr. Lucie Křiváková

Minirozhovor se soutěžním týmem.

Jak jste se na soutěž připravovali?

Franta: Na soutěž jsme se připravovali hlavně sledováním Bludiště, ale i trénováním na různé (fyzické) disciplíny. **Katka:** Do soutěže jsme se připravovali za pomoci starých videí a nacvičovali jsme si lasery pomocí provázků. **Aneta:** S Káčou jsme si doma trénovaly lasery pomocí provázků a společně sledovaly předešlé díly.

Co se ti na natáčení, soutěži nejvíce líbilo a naopak nelíbilo nebo překvapilo?

Franta: Soutěž jako taková je velmi povedená a zábavná, překvapilo mě, že většina disciplín se natáčela mnohokrát po sobě. **Petr:** Na natáčení se mi líbilo nejvíce to, jak se některé scény natáčely vícekrát. Bylo zajímavé pozorovat štáb.

Která soutěž, aktivita se ti nejvíce líbila a která ti dělala největší problémy?

Katka: Nejvíce se mi líbily lasery a problémy mi dělala lanová dráha. Šplhala jsem totiž po síti a po opakovaném stoupání a slézání mě bolely ruce. **Franta:** Nejlepší disciplínou bylo lanové bludiště. **Petr:** Nejvíce se mi líbila lanová dráha, ale naopak největší problémy mi dělala první překážka, kde jsem měl prolézt obručemi do výšky 7 m a zazvonit, což jsem nezvládl.

Co by sis rád/ráda ještě jednou zkusil, zkusila?

Katka: Ráda bych si ještě jednou zkusila poslední tajenku. Štve mě, že jsme to neuhodli, protože jinak bychom soutěž vyhráli, ale nedá se nic dělat. **Franta:** No... nejraději bych si znovu zkusil celé Bludiště, protože to bylo velmi zábavné a byla to výborná zkušenost. **Aneta:** Ještě jednou bych si dala laserové bludiště, třeba by mi to šlo lépe.

Co bys řekl/a o soupeřích?

Franta: Naši soupeři byli sice již dvojnásobní vítězové, ale upřímně jim to moc nešlo. Ke konci jsme vedli asi 28:16, ale jelikož jsme neuhádli tajenku (soupeř byl rychlejší), tak jsme prohráli a to jen o 3 body. **Katka:** Myslím, že se soupeři a my jsme byli vyrovnání. **Aneta:** Soupeři byli velmi příjemní a až do konce jsme byli lepší. Při poslední tajence byli bohužel rychlejší a nakonec jsme prohráli.

Co tě nejvíc během natáčení pobavilo?

Franta: Pobavilo mě právě to, jak se vše i konečné podání rukou obou stran točilo nejméně čtyřikrát. **Aneta:** Bylo moc legrační, když režisér vždycky řekl divákům: „A teď se všichni usmíváme a tleskáme!“

Lyžařský kurz

1. den

Vyjeli jsme asi 8:50. Všichni jsme se těšili, až přijedeme. Po hodině a půl jsme konečně dorazili a byli ubytováni v malé chatce (nahore tři postele, dole gauč, dřez, koupelna). Ve 12:00 jsme šli na oběd, dostali jsme polévku a těstoviny s masem. Ve 13:45 se konal nástup na první lyžařský výcvik. Rozdělili jsme se do tří skupin (A, B, C). Skupiny A a B

REPORTÁŽ

musely na svahu předvést obloučky, začátečníci (C) se učili, jak se otočit na místě, stromeček atd. Když už nám stromeček šel, instruktoři nám dovolili jít na koberec (druh vleku). Dostali jsme dva instruktory Máru a Rostu. Ti nás učili plužit a vůbec, jak to všechno na lyžích funguje. Když už nám to začalo jít, ohlásila paní učitelka, že musíme jít. Samozřejmě se nikomu nechtělo, ale byla tu motivace -večeře! Mělo být čevapčiči s bramborem. A večer, jako správní lyžaři, jsme byli poučeni s pravidly FIS.

2. den

Hned v 7:30 nás přišla probudit paní učitelka, že za půl hodiny je snídaně. Na výcviku nás přivítal Mára s Rostou a dozvěděli jsme se, že půjdeme na pomu! Po obědě při odpoledním klidu jsme se různě bavili. My jsme například hráli Bang! Na odpoledne naše skupina Sněžní Vrazy (viz. níže) byla velmi zvědavá, protože jsme měli dostat nové instruktory Dejva a Michala. Večer máme přednášku o historii lyží. Pak se nás vysokoškolák ptá, jak se naše skupina jmenuje a napíše nás jako Sněžní Vrazy s tvrdým y.

3. den

Ráno jsme měli zase Dejva a Michala. Na pomě to docela všem jde a těšíme se, až sjedeme kopec bez zastávky. Když už se tak mělo stát, před turniketem nás předběhla ZŠ OHRADA VSETÍN (bylo jich asi dvacet). Když už jedou, jednomu malému klukovi nejde nastoupit a spadne! Odpoledne jsme šli pěšky kolem kotvy až na vrchol, kde si pro nás instruktoři připravili hry. Nejvíc se mi líbila hra, kdy jsme měli 15 min na postavení sněhuláka. Náš tým postavil Margezilu, ale prohráli jsme asi o 20 cm proti Kuchtíkovi. Cestou na chatu potkáváme rodinu Zezulků a paní ředitelku, která je zde na noc. Večer jsme se dozvěděli, jak pečovat o lyže atd.

4. den

Michal a Dejv nám oznámili, že jdeme konečně na kotvu! Využíváme lepšího svahu a učíme se přivrat vyšší lyže a smyk. Odpoledne, když jsme měli Rostu a Máru, byl sníh mokrý a těžký. Tím pádem jsme jenom opakovali. Večer se konal turnaj ve stolním tenise, kterého se mohli zúčastnit, jak holky, tak kluci. A zároveň dostáváme čísla na závody!

5. den

Dopoledne nás Dejv a Michal učí na závod všestrannosti (moc mi to nešlo). Všichni se těšili na dopolední závody, které měly 2 disciplíny - slalom a všestrannost. Odpoledne nám přišli instruktoři říct, kdo vyhrál závody. Oni se s námi loučí a my jim dáváme za jejich práci s námi diplomy. Po dlouhém přemlouvání byla nakonec i diskotéka.

6. den

Uklízíme a balíme se. Nedočkávně vyhlížíme autobus. Cesta zpět byla napínavá. U přepravy Šance byla námraza a předjížděli jsme odstavené autobusy. Samozřejmě když jsme odjeli, začalo sněžit!

Autor: Jan Kaňok, 7. A

Sněhuláci pro Afriku

Dne 28. 1. ve čtvrté vyučovací hodině jsme se zúčastnili akce, kterou pořádalo Gymnázium Ostrava-Hrabůvka – Sněhuláci pro Afriku. Šlo o to, že skupinky postavily sněhuláka a poslaly 50,- za třídu jako pomoc do Afriky. Naše skupinka začala stavět sněhuláka na motorce. Měli jsme dokonce na ní i blinkry. Tato akce se nám velmi líbila a hlavně doufáme, že africkým dětem pomůže.

Autor: Jan Kaňok, 7. A

Procházka zimní krajinou

Zima je krásné roční období. Mnoho lidí ji nemá rádo, zvláště proto, že je studená. Ovšem pokud si uděláte procházku v tuto roční dobu a zadíváte se do krás zamrzlé přírody, nebudete litovat. Slunce, které občas vysvitne mezi závoji bílých, vločkami naplněných mraků vás bude doprovázet během celé procházky v čerstvě napadaném sněhu.

Jakmile začne královna zima opět kouzlit svou ledovou hůlkou, dokáže proměnit i nejobyčejnější věci v krásné a ohromující, až se vám zatají dech. Proto je tak zajímavá a tajuplná. Její děti se zvolna snášejí k zemi. Poletují lehce, jako by tančily své vlastní vystoupení před zraky mnoha diváků.

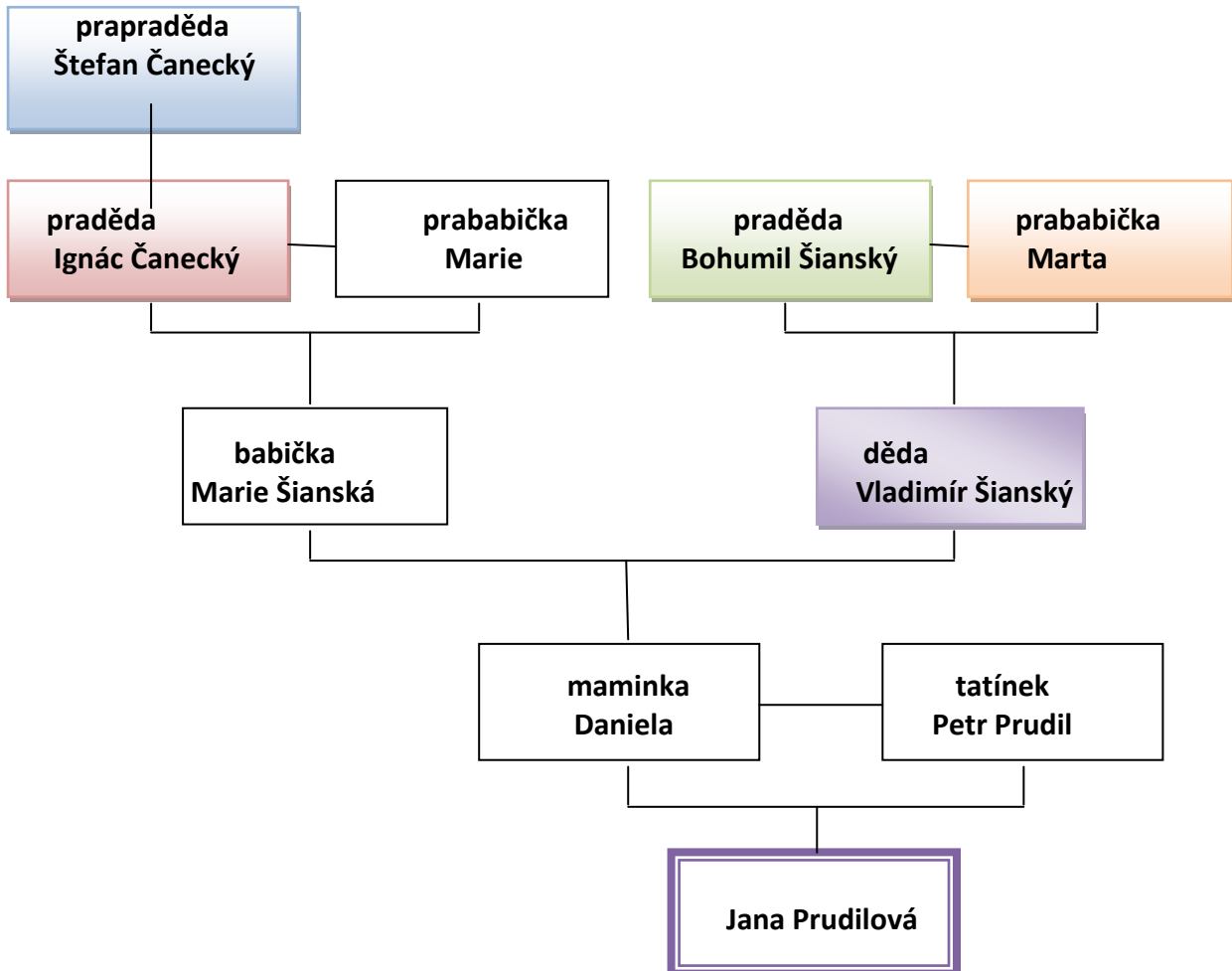
Projít se v čerstvě napadané bílé pokrývce, třpytící se v paprscích už zesláblého sluníčka, je dechberoucí. Ledové krystalky a zmrzlé kapky vody stékající po kůře a tenkých větvičkách stromů, sklánějících se pod tíhou sněhových vloček, vypadají jako dokonale vybroušené drahokamy nevyčísitelné hodnoty. Srnky ladně přeskakují přes naváté hromádky a přitom si užívají života a své volnosti. Lehký vánek mrazivého vzduchu pofukuje zlehka sem a tam. Unáší s sebou malinké tanečnice, které končí svou pouť na mé tváři. Vyšlapané stopy tu zůstanou do doby, než budou znovu přikryty. Opodál v lesíku zurčí studený průzračný potůček. Na mnoha jeho místech je pevně uzamčen vrstvou nepropustného zrcadla, po kterém zvířátka nedůvěřivě přebíhají. Koně v ohradě mají co dělat, aby se dostali ke své potravě. Když běží, tak jim od kopyt odlétává spousta sněhu na všechny strany. Po cestě, po níž před pár hodinami projelo auto, nezbylo ani památky. Vše kolem vypadá jako z pohádky.

Den pomalu končí a slunce si už jde lehnout do své nebeské postele. Poslední jeho slabounké paprsky barví bílé sněhové mráčky do červena. Tam, kde neosvitne, je již šero. Krajina už není tak okouzující. Jen co příštího rána zase vysvitne zářící perla nad obzor, vše bude ještě krásnější. Promrzlá, ale odpočínutá a s úsměvem na rtech se vracím zpět domů.

Autorka: Renáta Golková, 9. A

Paměť mojí rodiny

Pokračování projektu Paměť mojí rodiny, kdy žáci devátých tříd mapují novodobé dějiny na základě zážitků jejich předků.

Prapraděda Štefan Čanecký v roce 1914, když začala 1. světová válka, narukoval do rakousko-uherské armády. Když se mu naskytla příležitost, tak v roce 1915 přeběhl na druhou stranu fronty, a tak se dostal do ruského zajetí. Později vstoupil do Československých legií v Rusku. V roce 1919 se jako legionář vrátil do nově vzniklé Československé republiky.

Prababička Marta v roce 1918, když jí bylo 6 let, onemocněla španělskou chřipkou. Hodně lidí na tuto nemoc umíralo. Její rodiče měli obavu, že zemře také. Aby měla radost, tak ji v létě udělali Vánoce. Nastrojili vánoční stromeček a dostala i dárky. Její tatínek, který měl obchod s nábytkem, se seznámil s ruským vojenským lékařem. Ten prababičce dal nějaké kapky, po kterých se brzy uzdravila. Poté ještě musela dlouhou dobu pít kozí mléko, které bylo protilékem na španělskou chřipku.

Praděda Bohumil Šianský, byl v roce 1939 v době Protektorátu Čechy a Morava, nasazen na nucené práce v Německu. Pracovní a životní podmínky totálně nasazených Čechů

TVORBA ŽÁKŮ

byly velice těžké. Byli ubytováni v hromadných táborech, bez potřebného hygienického zázemí a museli pracovat 12 – 14 hodin denně. K jídlu dostávali vařené brambory nebo řepu a trochu chleba. Byli vděční i za syrové bramborové nebo řepné slupky. Praděda Bohuš nakonec onemocněl velmi těžkým tyfem, a tak jeden český lékař zajistil, že ho poslali domů umřít, což dle pradědy, byla naprostá výjimka. Po uzdravení musel opět nastoupit na práce v německé vojenské posádce v Olomouci jako skladník. Od roku 1941 byl členem partyzánské Moravské brigády, a tak této situace využil pro zásobování partyzánské jednotky. Z německých skladů jim dodával především oblečení, obuv a deky.

Když zabezpečil rodinu (prababičku Martu a tři děti – prastrýce Bohuše, Mirka a praratu Martu), za pomoci partyzánů utekl z německé posádky. Poté bojoval jako partyzán ve skupině „Sever“, pod velením kpt. partyzána Rajmunda Typnera. Podílel se na osvobození Olomoucka a Vyškovska, kde bojoval až do příchodu Rudé armády.

V roce 1945, po skončení 2. světové války, byl velitelstvím Moravské brigády pověřen jako velitel bezpečnostní stráže na Olomoucku, kde zodpovídal za klid, pořádek a národní majetek v určených obcích.

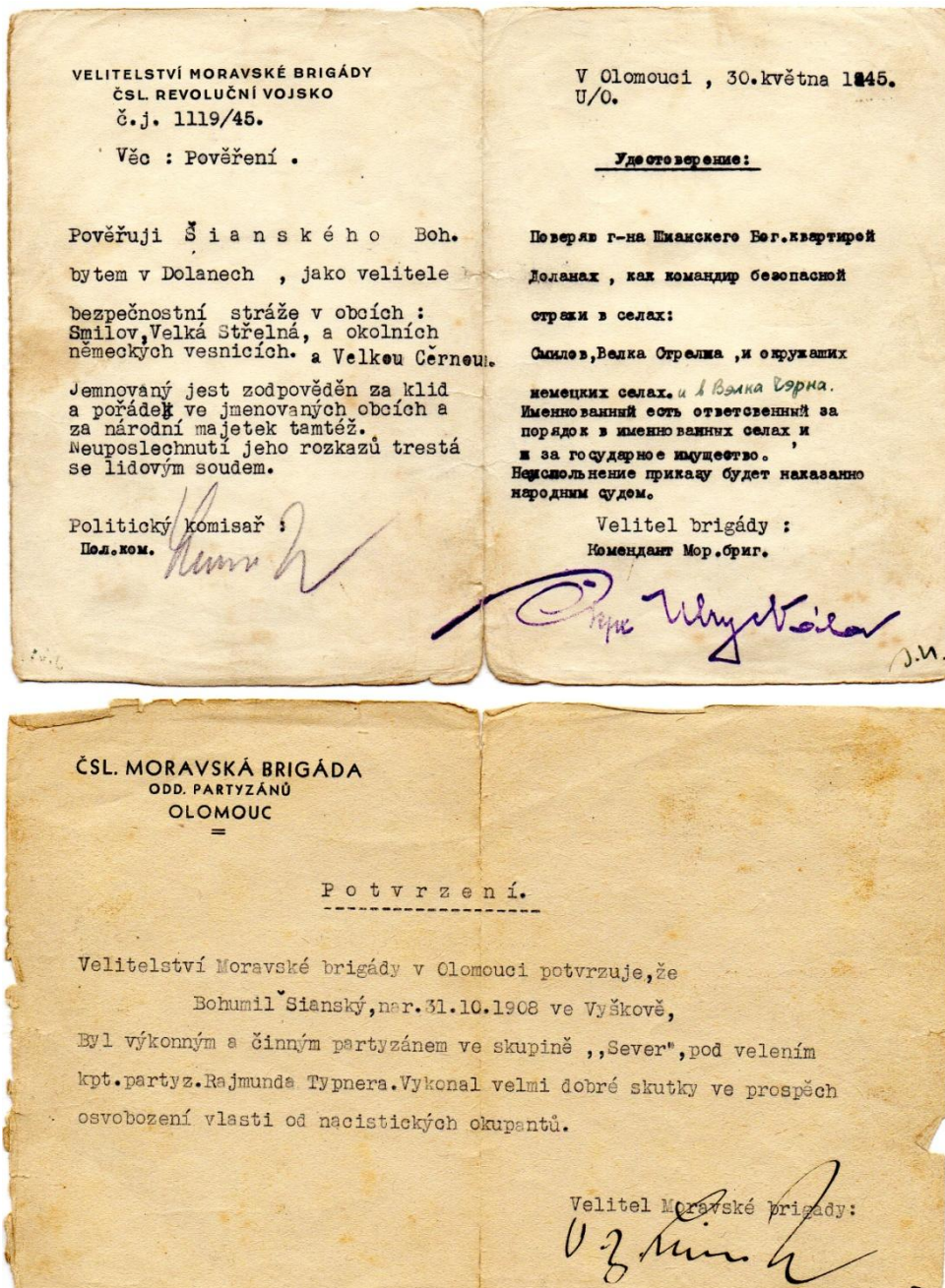
Praděda Ignác Čanecký po přistěhování do pohraničí, v rámci tzv. osídlování pohraničí v roce 1948, hospodařil jako zemědělec na přidělené půdě. Když na přelomu 50. a 60. let docházelo ke kolektivizaci zemědělství, také v obci Krasov bylo založeno jednotné zemědělské družstvo. Praděda Ignác společně s dalšími třemi zemědělci odmítli do družstva vstoupit. Stal se z něho „kulak“. Aby ho tehdejší režim zlikvidoval, byly mu uloženy vysoké odvody mléka, vajec a masa. Praděda Ignác s prababičkou Marií tzv. kontingenty plnili a vydrželi až do roku 1964. Poté praděda šel pracovat do nemocnice jako údržbář a prababička do lesa jako lesní dělnice.

Děda Vladimír Šianský, když v roce 1962 končil základní devítiletou školu, chtěl jít studovat na umělecko-průmyslovou školu, neboť pěkně maloval a chtěl být akademickým malířem. Protože jeho rodiče pracovali v zemědělství a jeden jeho bratr pracoval již mimo tuto oblast, bylo mu tehdejší režimem zabráněno v jeho svobodném rozhodnutí. Povinně musel jít pracovat také do zemědělství, a tak si ke studiu vybral Střední zemědělskou technickou školu v Bruntále. Po škole pracoval několik let jako agronom. Až v roce 1972 začal dálkově studovat FAMU, obor fotografie. Později vystudoval práva, aplikovanou psychologii a stal se kandidátem věd z mezinárodního práva a přednášel na různých vysokých školách doma i v zahraničí. Fotografování se věnuje dosud.

Děda Vladimír byl v letech 1967 – 1969 na vojně a sloužil u Pohraniční stráže. V srpnu 1968, kdy do Československa přišly vojska Varšavské smlouvy na tzv. „internacionální pomoc“, bránili obsazení západní hranice před vojsky Sovětského svazu. Na příjezdových cestách ke státní hranici s Rakouskem vybudovali zátarasy a postavili těžkou vojenskou techniku. Děda říkal, že když k zátarasům přijela sovětská vojska, měli veliký strach ze vzájemného střetnutí. Nakonec vojáci odjeli, ale s tanky zničili cesty v Horní Plané a v okolních vesnicích a městech. Ze strany západních novinářů byl veliký zájem o situaci v Československu. Protože státní hranice s Rakouskem a NSR byla uzavřena, pohraničníci novináře pouštěli na území Československa ilegálně. Velitel jejich pohraniční roty je služebním vozidlem vozil po okolí a ukazoval jim škody, které způsobili sovětské vojáky se svými tanky. Za tuto ilegální činnost byl velitel roty v roce 1969 z armády propuštěn. Děda si na protest vstupu vojsk Varšavské

TVORBA ŽÁKŮ

smlouvy nechal narůst knírek, který od 21. 8. 1968 má dosud. To nikdo z nás až do současné doby nevěděl.

Autorka: Jana Prudilová, 9. A

Příběhy obsahující vyjmenovaná slova po B a P

Co to bylo? Pýchy to mělo plný pytel, když si to na mě otevřelo svůj pysk. Sbíral jsem zbytky odvahy, když kolem letěl netopýr a plazil se slepýš oslepený pylem. Zdálo se mi, že to má kopyto a klopýtalo to směrem ke mně. A něco se ve tmě třpytilo, a tak jsem zpytoval svědomí, za co budu pykat. Natrhal jsem pýr, napýřil se, rozčepýřil se a zařval: „Bubu bu!“ A ... ono to uteklo.

Autor: Václav Stuchlý, 3. B

Čarodějnice

Byla jednou jedna pyšná čarodějnice. Měla velký pytel a také velký pysk. V domě s ní žili netopýr a slepýš. Na zahradě má úl, kam včely sbírají pyl. Vedle úlu se pase kůň s poraněným kopytem. Pasoucí se kůň našel pýr a snědl ho. Kůň náhle klopýtl o třpytící se baňku. Na zahradě se čepýřil pták. Čarodějnice byla zlá a skončila ve vězení. Když pykala ve vězení, zpytovala svědomí.

Autorka: Lucie Sojková, 3. B

Unesená princezna

Byla jednou jedna princezna a ta byla moc pyšná. Jednou ji dal čert do pytle a unesl ji. Celá zem se po ní slehla a nebyla k nalezení. Čert měl pomocnici, která měla velký pysk. V pekle bylo také asi tisíc netopýrů a hodně pekelných slepýšů. V pekle duněla kopyta pekelných koní, kteří klopýtali po kamenech. Zář pekelného ohně se třpytila, až oči přecházely. Na královském hradě viselo černé sukno, bylo smutno, ticho a jen v královské zahradě včely bzučely a vybíraly z květin pyl.

A najednou se ozvalo „BUM“! Princovo služebnictvo uvařilo z pýru lektvar a princ díky němu princeznu vysvobodil. Všichni čerti zpytovali své svědomí, když za svůj skutek, únos princezny, pykali v temné věži. Osvobozená princezna se pak radostí pýřila. Jedna selka chtěla na oslavu zabít kohouta, ale ten se tak čepýřil, že ho nechala na živu. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Autorka: Sára Parmová, 3. B

Byt v Přibyslavi

Budeme mít byt. Budeme bydlet v Přibyslavi a budeme mít štěně. Je tu hodně obyvatel. Jsem ráda, že jsme si tu našli příbytek. Dříve jsme měli statek a chovali jsme býky, kobyly, prostě dobytek. Chci být v tom novém domě chvíli sama a prozkoumat ho. Koupili jsme si bylinu. Brzy budu mít bystrého bráchu a už se těším, až na Vánoce budeme provádět různé obyčeje.

Autorky: Adriana Bierošová, 3. A a Natálie Frydrychová, 3. A

V Přibyslavi byl jeden byt. Měl obyčej, že v něm vždy bylo mnoho obyvatel, kteří tu chtěli pořád bydlet. Byl vybaven pěkným nábytkem. Obyvatelé tohoto příbytku chovali dobytek, kobylu a býka. Chtěli být bystří, a proto pili čaj z bylin.

Autoři: Matěj Bartek a Jakub Jasiok, 3. A

Krátká pohádka na dobrou noc

Pyšná princezna bydlela v pytli. Měla velký pysk, který ji přičaroval zlý netopýr. Jen slepýš věděl, že ji vysvobodí pyl. Princ na kobyle s chybějícím kopytem doklopýtal na louku, kde se třpytil pyl. Pylem vysvobodil princeznu. Netopýr nechtěl zpytovat svědomí, a tak pykal za svou zlobu. Stal se z něj suchý pýr. Princ se radostí pýřil a princezna čepýřila.

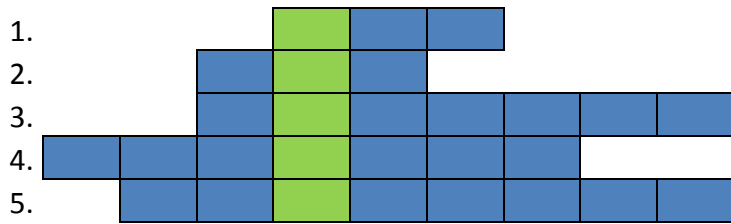
Autorka: Tereza Káňová, 3. B

Zakletí bratří

Byla jednou jedna pyšná princezna, která měla velký pytel. A v tom pytli schovávala své tři zakleté bratry. Jeden byl ptakopysk, druhý netopýr a třetí slepýš. Ze zakletí je vysvobodí jen kouzelný pyl z nočního květu. Princezna nasedla na koně a vydala se hledat noční květ. Jela tři dny a noci přes pole, louky, až dojela do hlubokého lesa, kde její kůň kopytem klopýtl o květ, který se zatřpytil. Z květu vyskočil skřítek a řekl: „Zpytuj svědomí! Jinak budeš za své činy pykat! Proměním tě v pýr! Princezna se zapýřila a řekla: „Odpusť mi skřítku, chci vysvobodit své bratry a k tomu potřebuji tvůj květ. „Skřítek se čepýřil, ale nakonec jí svůj květ dal. Princezna poprášila kouzelným pylem z nočního květu své bratry a ti se proměnili zpátky do lidské podoby. Tak všechno nakonec dobře dopadlo.

Autorka: Petra Matoušová, 3. B

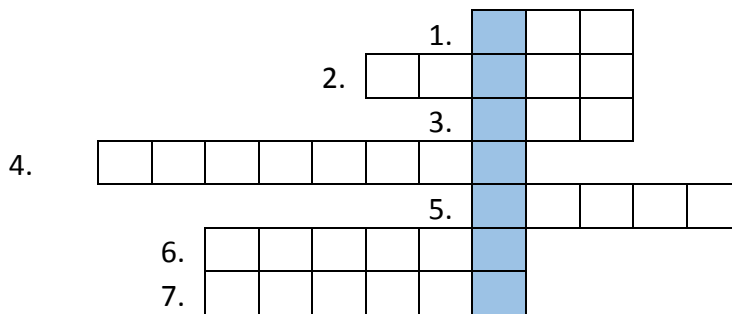
Křížovka

1. Přírodní krajina se stromy.
2. Dřevnatá rostlina, větví se nízko nad zemí, např.: šípkový ...
3. Italský nudlový pokrm.
4. Partnerka dědečka.
5. Propojení počítačových sítí. Abychom mohli navzájem komunikovat, potřebujeme ...

Autor: Mikuláš Marek, 7. B

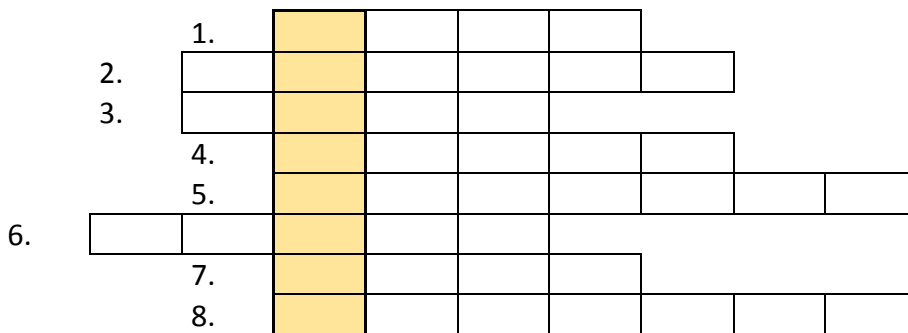
Křížovka 2

1. Červená anglicky.
2. Z čeho je složená věta?
3. Kouř.
4. Přátelé.
5. Co máme na konci prstů?
6. Plž bez ulity.
7. Co svítí na noční obloze?

Autorka: Gabriela Šerá, 7. B

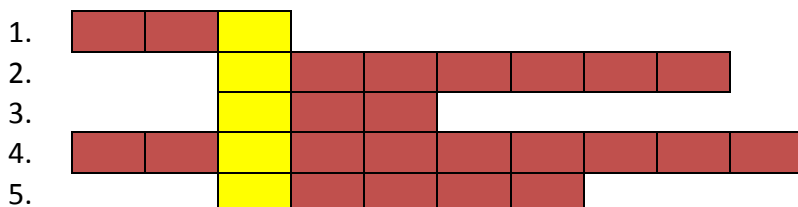
Křížovka 3

1. Jak většinou končí pohádka? „Zazvonil a pohádka je konec.“
2. Např. na Vánoce se na věncích zapalují
3. Druh alkoholu, který má červenou nebo bílou barvu.
4. Je to moc dobré jídlo z masa, hodí se k bramborům, bramborovému salátu a je někdy i obalený v trojbalu.
5. Věc, ve které nosíš věci do školy?
6. Je to létající hmyz, je pěkně zbarvený a část života je housenkou. Co je to?
7. Někdy to dáváme pejskům, když z toho ojíme maso.
8. V čem chováme rybičky? (nespisovně)

Autorka: Natálie Bajnarová, 7. B

Křížovka 4

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

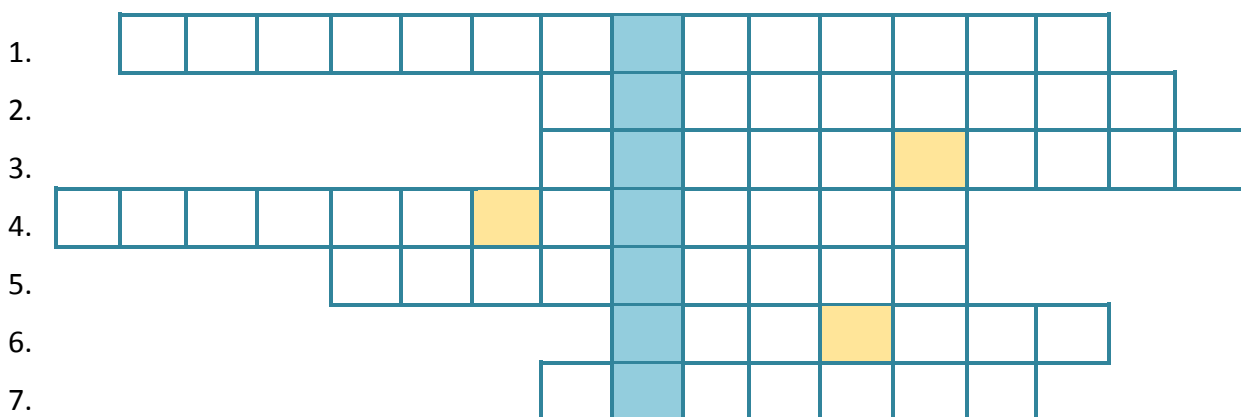
1. Oblast pokrytá stromy.

2. Kontinent, na němž leží státy jako USA, Kanada, Mexiko.

3. Říká se, že je to král zvířat.
4. Píšeš pomocí toho na počítači.
5. Je to z mléka a mažeš si to na chleba.

Autor: Adam Kunz, 7. B

Křížovka 5

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

1. Kraj, ve kterém žijeme.
2. Řeka, která se stéká s Odrou (zprava, říční km 14,9).
3. Obec, ve které chodíme do školy.
4. Slavný zpěvák z Ostravy. Zpěvák kapely Kryštof.
5. Muzeum ve staré radnici se nazývá O...
6. Zkratka Vysoké Školy Báňské - Technické Univerzity v Ostravě.
7. Křestní jméno ostravského zpěváka. Hraje na kytaru a harmoniku.

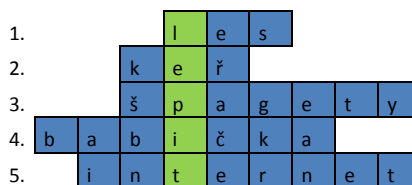
Autorka: Klára Grygarová, 7. B

ŘEŠENÍ

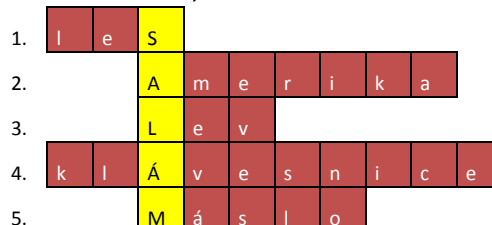
řešení křížovka 5, str. 15

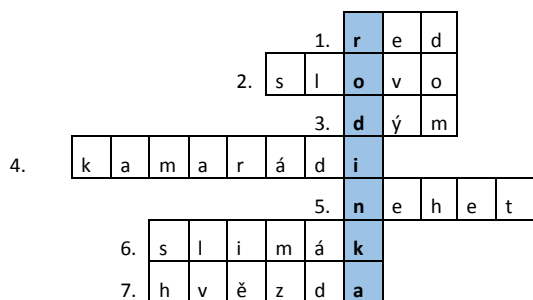
křížovka, str. 14

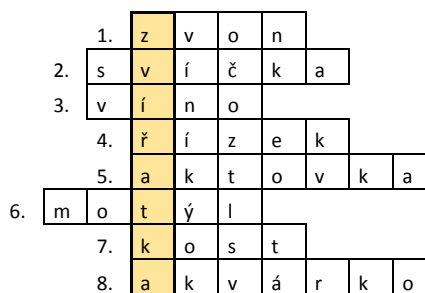
křížovka 4, str. 15

křížovka 2, str. 14

křížovka 3, str. 14

Členové redakce:
Žáci 7. A a 7. B.

Vedoucí redaktorka:
Mgr. Lucie Křiváková

Příspěvky posílejte na e-mail: krivlu@zsjunacka.cz

Časopis obsahuje tvorbu a příspěvky žáků a učitelů, které vyjadřují jejich názory. Tyto názory se nemusí shodovat s postoji redakce. Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky zkrátit, přepsat, cenzurovat a drobně upravit.